

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci navrhovatele: **J. L.,** zast. Dr. J. Š., obecným zmocněncem, proti odpůrkyni: **Rada obce Pasohlávky,** Pasohlávky 1, Pasohlávky, zast. Mgr. Žanetou Vítů, advokátkou se sídlem Sady 28. října 431, Břeclav, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, v řízení o kasační stížnosti odpůrkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností odpůrkyně (dále též „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) ze dne 4. 9. 2012, č. j. 66 A 1/2012 - 68, (dále též „napadený rozsudek“), jímž bylo ve výroku I. zrušeno opatření obecné povahy – Územní opatření o stavební uzávěře Pasohlávky, vydané radou obce Pasohlávky pod č. 364/2012 ze dne 6. 4. 2012 (dále též „opatření“), které se týkalo vymezené části katastrálního území Mušov. Výrokem II. pak byla odpůrkyni uložena povinnost zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení částku 5.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Stavební uzávěra se vztahovala na jižní část pobřeží vodního díla Nové Mlýny – horní nádrž, které je vyznačeno v mapovém podkladu, jenž je přílohou tohoto opatření. Podle čl. II se v tomto vymezeném území omezuje a zakazuje stavební činnost, aby nedošlo ke ztížení či znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, a to podle čl. IV opatření do nabytí účinnosti územního plánu Pasohlávky.

V připravovaném územním plánu nejsou v ploše stavební uzávěry Pasohlávky navrženy žádné nové plochy určené k výstavbě.

Krajský soud v napadeném rozsudku k podané žalobě a v ní obsaženým žalobním námitkám shledal, že se odpůrkyně s námitkami k návrhu opatření obecné povahy vypořádala zcela nepřezkoumatelným způsobem, neb na jednotlivé námitky reagovala odůvodněním, které nepodložila žádnými a řádnými důkazy či odkazy na akty, které by vyvrátily jednotlivá konkrétní tvrzení namítaná v námitkách a stejně tak ani svá tvrzení nepodložila žádnými konkrétními důkazy. Další nedostatek soud spatřoval ve vadě řízení spočívající v tom, že se odpůrkyně nevypořádala se všemi námitkami podanými v řízení, zejména s námitkami navrhovatele ze dne 12. 3. 20112. K námitce č. 5 ze dne 5. 3. 2012 se odpůrkyně vyjádřila velmi obecně konstatováním, že o námitkách ke konceptu nového územního plánu bylo rozhodnuto, aniž uvedla, zda a kdy bylo rozhodnutí namítajícímu sděleno, atd. Chybí přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, když odpůrkyně přezkoumatelným způsobem nedoložila své tvrzení odkazem na aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje. Vzhledem k tomu, že územní opatření o stavební uzávěře významně zasahuje do výkonu vlastnických práv vlastníků dotčených pozemků, krajský soud se shoduje s navrhovatelem v tom, že by v daném územním opatření měly být řádným způsobem specifikovány všechny pozemky, jichž se stavební uzávěra týká, nikoliv pouze vymezením ohraničení tohoto území, když navíc je zřejmé, že hranice probíhá přes pozemky, nikoliv pouze v jejich hranicích. Ani z části konkrétní vyjádření v podání ze dne 25. 5. 2012 k návrhu nemůže nahradit pochybení a nedostatky, k nimž došlo v rámci řízení o návrhu územního opatření o stavební uzávěře a nemůže učinit územní opatření o stavební Pasohlávky ze dne 6. 4. 2012 dostatečně přezkoumatelným.

Kasační stížnost stěžovatelka podala s odkazem na důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především namítá, že řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou spočívající v nedostatečném zmocnění zástupce navrhovatele. Plná moc byla udělena pouze pro řízení správní, nikoliv soudní, v plné moci dále není dostatečně konkrétně specifikován navrhovatel, v soudním spisu se navíc nenachází originál plné moci. V důsledku těchto vad měla být předmětná plná moc považována za neplatnou a za neplatné je třeba považovat všechny úkony zmocněnce v řízení před krajským soudem, počínaje návrhem na zrušení opatření obecné povahy. Krajský soud zaslal stěžovatelce návrh (bez příloh) k vyjádření, ve věci bylo nařízeno jednání, když odpůrkyně nesouhlasila s rozhodnutím ve věci bez jednání, nařízené jednání však bylo zrušeno s tím, že bez jednání bylo o věci rozhodnuto. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že v daném případě bylo možno uplatnit postup podle § 76 s. ř. s. Teprve po skončení věci nahlédnutím do spisu stěžovatelka zjistila, že zastoupení navrhovatele není dostatečné, a rovněž že se ve spisu nenachází žádná výzva soudu k odstranění tohoto nedostatku.

Přes uvedené se stěžovatelka považovala za nutné dále vyjádřit rovněž k věcným otázkám napadeného rozsudku a sdělit důvody, pro které považuje napadený rozsudek krajského soudu za nesprávný. Stěžovatelka má za to, že se krajský soud nedostatečně

vypořádal s tvrzeními a předloženými důkazy z její strany, a nesouhlasí se závěry soudu, že se vypořádala s námitkami navrhovatele z jeho podání ze dne 5. 3. 2012, doplněného podáním ze dne 12. 3. 2012, zcela nepřezkoumatelným způsobem. Stěžovatelka se nedomnívá, že k projednání předmětných námitek je nutné, či z jakéhokoliv zákona vyplývá povinnost, dokazovat svá tvrzení odkazy na vydané akty konkrétnějším způsobem, než jak učinila, když se v daném případě jedná o akty, které jsou veřejně přístupné a snadno dohledatelné (zadání, koncept územního plánu, Zásady územního rozvoje JmK), a na které také bylo i v průběhu řízení odkazováno a účastníkům tak bylo dostatečně známo, o jakou dokumentaci apod. se jedná.

Dále stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se nevypořádala se všemi námitkami. Poznamenává, že přímo v textu specifikujícím podané námitky uvedla, že o námitkách ze dne 5. 3. 2012 je rozhodováno rovněž ve znění dodatku k těmto námitkám ze dne 12. 3. 2012, a to i s ohledem na to, že se jednalo o námitky opakující. Proto ke každé z nich, tvořící jeden věcný argument, zaujímala jedno stanovisko. V otázce týkající se vymezení území, pro které platí stavební uzávěra trvá stěžovatel na tom, že specifikace dotčeného území byla za doložení mapového podkladu s vyznačeným územím dostatečná natolik, že nevyvolala pochybnosti o tom, jaké pozemky budou vydanou stavební uzávěrou dotčeny. Stěžovatelka se proto neztotožňuje ani v tomto bodě se závěry krajského soudu.

V návaznosti na krajským soudem reflektované tvrzení navrhovatele ohledně zřízení podpůrné větve lokálního biokoridoru, stěžovatelka uvádí, že použitím slova podpůrné měla na mysli toliko vyjádření skutečnosti, že daný biokoridor poskytuje doplňkovou funkci a podporu pro jiný biokoridor. Obec je kompetentní zpřesnit ve své územně plánovací dokumentaci vymezení nadregionálního biokoridoru, kdy se vymezený biokoridor ve zpřesněných hranicích musí nacházet v celém svém rozsahu uvnitř vymezeného koridoru. Aby tedy obec do doby přijetí připravovaného územního plánu zabránila neoprávněné činnosti, která po stavební strance nerespektuje ochranu území, přistoupila k dočasnému řešení ve formě vydání stavební uzávěry.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V rámci kasační stížnosti stěžovatelka rovněž požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s., ve spojení s jeho ustanovením § 73. Svou žádost stěžovatelka odůvodnila tím, že vydáním napadeného rozsudku bylo zrušeno územní opatření o stavební uzávěře v k. ú. Mušov, jehož účelem bylo do doby vydání připravovaného nového územního plánu poskytnout ochranu předmětnému území tak, aby nadále mohlo plnit funkci biokoridoru. Konkrétně stěžovatelka svoji žádost doplnila tvrzením, že v předmětném území dotčeném stavební uzávěrou probíhá v současné době proces legalizace staveb různého charakteru, a to na pozemcích parc. č. 5149, 5150, 5151, 5152, 5153, 5154 a parc. č. st. 417 v k. ú. Mušov za účelem dodatečného stavebního povolení těchto staveb a následné kolaudace do doby vydání územního plánu, který v daném území stanovuje šířku nivní větve biokoridoru na 50 m, a kdy tyto stavby tuto šířku nedodržují, resp. nacházejí se ve vzdálenosti bližší od břehu vodní nádrže Nové Mlýny a neakceptují tak ochranu biokoridorů a biocenter, jejichž plochy je nutno

respektovat. Podle stěžovatelky byla stavební uzávěra vydána právě pro území, kde panovaly obavy, že by jinak mohlo dojít k zásahům takového charakteru, který je neslučitelný s ochranou biokoridoru, přičemž přípravu vydání územního opatření zahájila dříve, než vlastníci tímto opatřením dotčených pozemků začali legalizovat své neoprávněně postavené stavby na tomto území.

Navrhovatel podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž se, vedle požadovaného vyjádření k jejímu obsahu, dále znovu (do jisté míry opakovaně jako v žalobě) vyjadřuje a argumentuje k věci samé, nad rámec obsahu kasační stížnosti.

Především poukazuje na to, že při předložení plné moci došlo k záměně plných mocí k zastupování ve správním řízení a v soudním řízení s tím, že správnou plnou moc chtěl předložit u nařízeného soudního jednání na den 6. 9. 2012, kam se chtěl dostavit osobně, ale které se však nekonalo. Tuto plnou moc, o níž uvádí, že ji vystavil ještě před podáním návrhu, přiložil k nynějšímu vyjádření ke kasační stížnosti. Dodal, že vůli podat návrh na zrušení stavební uzávěry projevil prostřednictvím zmocněncem zaplaceného soudního poplatku. K námitce stěžovatelky, že nemělo být rozhodováno bez jednání, navrhovatel uvedl, že opatření obecné povahy je obsahově jednak nepřezkoumatelné, není v souladu se stavebním zákonem a soud by při jednání o meritu věci z těchto důvodů nejednal. Dále uvedl, že s jeho námitkami, stejně jako s námitkami ostatních vlastníků dotčených pozemků, podanými k návrhu územního opatření o stavební uzávěře, se odpůrkyně nevypořádala a zcela arogantním způsobem je bezdůvodně zamítla. Důvod vyhlášení stavební uzávěry je podle navrhovatele zcela v rozporu s návrhem na nový územní plán, ve kterém žádná podpůrná větev nadreginálního biokoridoru není ani zakreslena v mapovém podkladu, a ani není uvedena v jeho textové části. K tomu uvádí, že podle zákona odpůrkyni nepřísluší o biokoridorech cokoliv rozhodovat, ta je povinna do budoucího plánu pouze zapracovat požadavky kompetentních orgánů životního prostředí Stávající lokální biokoridor žádnou doplňkovou funkci nepotřebuje a ani ve zrušených Zásadách regionálního rozvoje JmK nebyla požadována žádná jeho změna. Podle navrhovatele sama odpůrkyně ve své žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prokazuje, že jí nejde vyhlášením stavební uzávěry o veřejný zájem ochrany území před již stojícími stavbami, ale za pomoci vymyšlené podpůrné větve k nadregionálnímimu biokoridoru tím sleduje obstrukční postup proti dodatečně povoleným stavbám svým odvoláním ke krajskému úřadu. Pokud odpůrkyně tvrdí, že vyhlášením stavební uzávěry blokuje stavební činnost, musí vědět, že se stávajících staveb nedotýká, ale pouze zdržuje legalizaci již dlouho před tím postavených staveb. Proto nemůže být způsobena újma stěžovatelce tím, že dříve přehlížené stavby pro rekreaci u jezera bez povolení v minulosti toleroval a tehdy nezasáhl. Nyní, když vlastníci pozemků a staveb postupují zcela v souladu se zákonem v procesu legalizace staveb, a to především podle rozhodnutí zastupitelstva obce ve smyslu využívání pozemků k zemědělské činnosti, zasahuje nyní bezdůvodně do práv třetích osob za pomoci stavební uzávěry. Tvrzení, že odpůrkyně zahájila přípravu vydání územního opatření dříve, než vlastníci začali legalizovat své nepovolené stavby je podle navrhovatele vědomá a účelová nepravda. Návrh opatření o stavební uzávěře odpůrkyně vyhlásila veřejnou vyhláškou dne 14. 2. 2012, stavebníci podávali své žádosti o dodatečné stavební povolení od 7. 12. 2009 do 26. 1. 2012, o umístění stavby požádali 2. 1. 2012 a 2. 2. 2012. Právě naopak vyhlášení stavební uzávěry byl účelový krok odpůrkyně k zamezení povolování žádostí na stavebním úřadě. K tomu

navrhovatel poznamenává, že v kasační stížnosti odpůrkyně navrhuje jako důkaz spisy MěÚ Pohořelice, které potvrzují, že u všech žadatelů bylo jejich žádostem stavebním úřadem vyhověno a proti všem rozhodnutím se odpůrkyně odvolala.

Navrhovatel dále uvádí, že vyhlášení stavební uzávěry není v souladu se zákonem č. 183/2006 Sb. Dříve schválený návrh nového územního plánu je po zrušení Zásad územního rozvoje JmK ve stavu přepracování nového návrhu, který není doposud schválen. Navrhovatel znovu opakuje, že zrušený návrh neobsahoval ani v textové, ani v mapové části podpůrnou větev nadregionálního biokoridoru, tedy nebyl dán zákonný důvod pro vyhlášení stavební uzávěry. Stavební uzávěra musí být vyhlášena na přesně vymezeném území. Odpůrkyně se ve své stížnosti zmiňuje o pásmu 50 m od břehové linie, aniž by předložila jakýkoliv důkaz o tom, na základě čeho a jaké normy tuto vzdálenost takto sama vymezuje. Ve skutečnosti je bezdůvodně zabírána plocha navrhovatele a dalších vlastníků 70 m od břehu, v přiložené mapové příloze je nepřirozeně vedena a vůbec netvoří souvislý břehový pás. Zcela účelově postihuje celý pozemek navrhovatele i ostatních vlastníků. Stavební uzávěra byla vyhlášena v době, kdy byly Zásady územního rozvoje JmK ještě v platnosti. Ani tam však žádná podpůrná větev nadregionálního biokoridoru nebyla vyznačena jako závazné stanovisko pro územní plán k zapracování. Vydaná stavební uzávěra po zrušení Zásad územního rozvoje kraje pozbyla další zákonnou podmínku jejího vyhlášení. Dříve schválený záměr nového územního plánu je nyní ve stádiu přepracování podle nových pokynů JmK a záměr ještě není schválen. Vyhlášení stavební uzávěry a její platnost se tak stala i z tohoto důvodu neurčitá, nejasná a zmatečná. Tomu podle navrhovatele odpovídá i rozsudek krajského soudu, kdy je stavební uzávěra v tomto právním stavu nepřezkoumatelná. Odpůrkyně nezákonně rozšířila stávající platný lokální biokoridor z šíře 15 m břehové linie na šíři 50 m, aniž by rozšíření bylo zaznamenáno v návrhu na nový územní plán. V době vyhlášení předmětné stavební uzávěry neexistoval záměr v připravované územně plánovací dokumentaci, jež by vyžadoval vyhlášení stavební uzávěry. Navrhovatel dále konstatuje, že jeho námitky i námitky ostatních vlastníků pozemků ze dne 5. 3. 2012 a dodatek k námitkám ze dne 12. 3. 2012 odpůrkyně zamítla bez možnosti toto zamítnutí přezkoumat. Z uvedených důvodů navrhovatel závěrem svého vyjádření navrhuje, aby kasační stížnost Nejvyšší správní soud pro její nedůvodnost zamítl.

O žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti bylo rozhodnuto samostatným usnesením ze dne 22. 11. 2012, č. j. 3 Aos 2/2012 - 34.

Nejvyšší správní soud před věcným posouzením kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodu ji odmítnout pro nepřípustnost či pro nedostatek jiné podmínky řízení.

Nejvyšší správní soud proto přistoupil k přezkumu kasační stížností napadeného rozsudku krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná.**

Stěžovatelka v podané kasační stížnosti především namítá, že řízení před krajským soudem bylo stiženo vadou spočívající v nedostatečném zmocnění zástupce navrhovatele.

Plná moc byla udělena pouze pro řízení správní, nikoliv soudní, v plné moci dále není dostatečně konkrétně specifikován navrhovatel, v soudním spisu se navíc nenachází originál plné moci.

Nejvyšší správní soud z obsahu spisu zjistil, že na č.l. 15 spisu krajského soudu je založena kopie plné moci, kterou navrhovatel dne 1. 1. 2011 udělil Dr. J. Š., aby jej zastupoval a činil jeho jménem jako obecný zmocněnec u správního řízení vedeného Městským úřadem v Pohořelicích a obcí Pasohlávky úkony, týkající se jeho pozemku parc. č. 5149 v k. ú. Mušov. Dále z obsahu spisu krajského soudu vyplývá, že tento „zmocněnec" podal jménem navrhovatele Krajskému soudu v Brně dne 10. 4. 2012 návrh na zrušení předmětného opatření obecné povahy, k němuž přiložil předmětnou kopii plné moci (návrh byl původně podán jménem 10ti navrhovatelů, všechny zastupoval uvedený zmocněnec na základě převážně obdobně koncipovaných plných mocí, které byly k návrhu také přiloženy a jsou založeny ve spisu; po podání návrhu 9 z navrhovatelů vzalo svůj návrh zpět a v řízení bylo dále pokračováno toliko s navrhovatelem J. L.). Navrhovatel, resp. jeho „zmocněnec", tak při podávání návrhu na zrušení opatření obecné povahy evidentně pochybil, přičemž Krajský soud v Brně zřejmě přehlédl jak obsah, tak i formu předmětné plné moci a s Dr. J. Š. v dané věci jednal jako s řádným zmocněncem (zástupcem) navrhovatele, v průběhu řízení mu adresoval příslušné písemnosti, stejně jako mu po skončení řízení adresoval rozsudek ve věci. Ze spisu nikterak nevyplývá, že by krajský soud činil úkony k odstranění nedostatků zastoupení navrhovatele.

Podle § 101 a odst. 1 věty první s. ř. s. návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Podle § 35 odst. 2 a 6 s. ř. s. může být účastník v řízení před soudem zastoupen advokátem, popřípadě jinou osobou, která vykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činnosti v nich uvedených, přičemž dále se účastník může dát zastoupit také fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Podle § 28 občanského soudního řádu (za použití § 64 s. ř. s.) potom platí, že zástupci, kterého si účastník zvolil, udělí písemně nebo ústně do protokolu procesní plnou moc nebo plnou moc jen pro určité úkony. Z uvedeného tedy plyne, že bez doložení řádné plné moci k zastupování v soudním řízení nemůže zástupce za účastníka v řízení před soudem platně jednat.

Na případy, kdy jiná osoba event. podává za účastníka návrh na zahájení řízení ve správním soudnictví, aniž by k tomu byla řádně zmocněna, dopadá obecněji § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., mířící na nedostatek podmínek řízení, nebo konkrétněji § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle něhož soud usnesením návrh odmítne, byl-li podán osobou k tomu zjevně neoprávněnou. A to je podle názoru Nejvyššího správního soudu i nyní posuzovaný případ. Plná moc doložená krajskému soudu a založená ve spisu se vůbec nevztahuje k řízení před soudy, popř. k předmětnému soudnímu řízení, nehledě k tomu, že soudu byla doložena toliko kopie domněle řádné plné moci. Na této skutečnosti nic nemění ani vysvětlení zástupce navrhovatele podané ve vyjádření ke kasační stížnosti, že došlo k záměně plných mocí při jejich přikládání k návrhu na zrušení obecné povahy, ani tvrzení, že dokladem zájmu navrhovatele na podání návrhu zástupcem bylo zaplacení soudního poplatku prostřednictvím tohoto zmocněnce. Stejně tak nelze nyní pro potřeby skončeného řízení před krajským soudem přihlížet k vyhotovení plné moci doloženému

Nejvyššímu správnímu soudu spolu s vyjádřením ke kasační stížnosti, byť je její udělení datováno dnem 21. 1. 2012, tedy cca tři měsíce před podáním návrhu krajskému soudu. Tyto skutečnosti měly být reflektovány krajským soudem, který měl učinit potřebné úkony k odstranění nedostatků zastoupení navrhovatele, a pro případ, že by event. k jejich odstranění ze strany navrhovatel nedošlo, měl krajský sodu návrh odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Krajský soud však za daného stavu ve věci jednal a rozhodl, aniž však byla průkazně splněna podmínka řízení, spočívající v oprávnění podatele návrhu zastupovat účastníka řízení, resp. v jeho doložení, jež se váže k procesní způsobilosti účastníka řízení spočívající ve způsobilosti vykonávat práva a povinnosti účastníka samostatně nebo prostřednictvím zvoleného zástupce. Návrh tak byl podán osobou zjevně neoprávněnou, když jej za osobu oprávněnou podala jiná osoba, která k tomu nedoložila řádné zmocnění. Ostatně již dříve bylo judikováno, že *Podá-li správní žalobu advokát, byť zastupoval účastníka v řízení před správními orgány, avšak spolu s ní neprokáže, že mu tento účastník udělil plnou moc k zastupování v řízení o žalobě, je nutno takovou žalobu odmítnout dle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť je podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou*. Srov. usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2006, č. j. 30 Ca 48/2005 - 44, www.nssoud.cz.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek trpí tzv. zmatečností řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], a je třeba jej proto zrušit.

Nad rámec potřebného odůvodnění se Nejvyšší správní soud považuje za vhodné, byť stručně, ještě vyjádřit i k některým dalším kasačním námitkám. Stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že se nevypořádala se všemi námitkami, a poznamenává, že přímo v textu specifikujícím podané námitky uvedla, že o námitkách ze dne 5. 3. 2012 je rozhodováno rovněž ve znění dodatku k těmto námitkám ze dne 12. 3. 2012, a to i s ohledem na to, že se jednalo o námitky opakující. Nejvyšší správní soud je si vědom toho, že představy o způsobu, rozsahu a míře podrobnosti při vypořádání námitek se mohou lišit, nicméně vždy je rozhodující jejich věcný rozměr, stejně jako věcný rozměr reakce na podané námitky. Přitom je Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci námitek v porovnání s dikcí jejich vypořádání toho názoru, že jak námitky ze dne 5. 3. 2012, tak jejich doplnění ze dne 12. 3. 2012, byly co do své věcné podstaty vypořádávány v celé jejich šíři (viz str. 3 a 4 předmětného opatření o stavební uzávěře). Stejně tak je Nejvyšší správní soud toho názoru, že nelze vypořádání námitek považovat za nepřezkoumatelné proto, že při něm bylo argumentováno odkazy na obsah jmenovitých aktů z procesu územního plánování, tj. zejména na zadání, koncept a Zásady územního rozvoje JmK, aniž by bylo soudem vyloženo, v čem spočívá nedostatečnost této důkazní argumentace. V této souvislosti se také jako poněkud nejasný jeví závěr krajského soudu, že chybí přezkoumatelný důvod pro vydání územního opatření o stavební uzávěře, když odpůrkyně přezkoumatelným způsobem nedoložila své tvrzení odkazem na aktuálně platné Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje, když podle § 97 stavebního zákona je vydání stavební uzávěry vázáno na předchozí schválení zadání územního plánu, jež (tj. schválení zadaní) ani navrhovatel, ani soud nikterak nezpochybňoval. Stejně tak je Nejvyšší správní soud toho názoru, že v otázce týkající se vymezení území, pro které platí stavební uzávěra (v čl. I. opatření o stavební uzávěře, ve spojení s jeho čl. VI.), byla specifikace dotčeného území za doložení mapového podkladu s vyznačeným územím

dostatečná natolik, že nevyvolala pochybnosti o tom, jaké pozemky budou vydanou stavební uzávěrou dotčeny. Provedené vymezení území, pro které platí stavební uzávěra bylo plně v souladu s § 17 odst. 3 vyhl. č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, v návaznosti na § 99 odst. 2 stavebního zákona.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Podle § 110 odst. 4 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu